Ч. 63 (13.961). Львів, неділя 10. березня 1935. Poсztowa opłatę opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504-060, 144.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Четвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Чорківщина одобрює політику УНДО й УПР.

УХВАЛИ ПОВІТОВОГО НАРОДНЬОГО ЗІЗДУ В ЧОРТКОВІ.

В четвер 7. березня відбувся в Чорткові Повітовий Народній Зізд УНДО при участи 127 делегатів, що заступали 41 сіл повіту. Зборами проводив о. Степан Оробець, парох Росохача, секретарював п. Іван Носик з Чорткова.

Сен. **д-р Антін Горбачевський** виголосив реферат про політичне положення українського народу, що його присутні вислухали з великим зацікавленням. Після реферату сен. д-ра Горбачевського виголосив **м-р Василь Шкварок** реферат про самоуправні вибори в чортківському повіті, представляючи їх хід від дня оголошення по нинішній день та подаючи докладні дані, скільки мандатів здобули українці в кожному селі при виборах до громадських рад, скільки вибрано в повіті солтисів і підсолтисів українців та наші здобутки при виборах до волосних рад.

По рефератах вивязалась поважна й річева дискусія. Всім інтерпелянтам відповідав сен. д-р Горбачевський.

Після дискусії вибрано Повітовий Народній Комітет, що до нього увійшов як голова сен. д-р Горбачевський, як секретар м-р Василь Шкварок. Наприкінці нарад ухвалив Народній Зізд одноголосно таку резолюцію:

Народній Зізд чортківського повіту на своєму зібранні 7. березня 1935, вислухавши звідомлення сен. д-ра Антона Горбачевського з діяльности Проводу УНДО й УПР, одобрює в цілости їх діяльність та стоїть непохитно при своєму виборному, умандатованому Проводі, що єдино є виразником думки й волі українського населення та висказує йому своє повне довіря і признання за його важку й відповідальну працю.

Рівночасно Народній Зізд пятнує виступи редактора „Батьківщини" Дмитра Палієва на сторінках тогож часопису проти Проводу УНДО й УПР, як нечесні і такі, що приносять тільки шкоду українському народові. Дмитро Палїїв, доливаючи своїми виступами оливи до вогню, хоче не добра українському народові, а радше жирувати на його організмі.

Потверджує, що голод на Україні плянований.

НЮ ЙОРК, 22-го лютого. (Вл. кор.). В другій статті про голод на Україні, написаній для ґазети „Ню Йорк Джернал" Томасом Вокером, сказано м. ін., що Совіти не хочуть давати роботи українським селянам по колхозах, ані не хочуть дати ніяких харчів. Отже Вокер приходить до висновку, що така політика совітського уряду придумана на те, щоби винищити голодом усе населення України. В цій самій статті, поміщеній у виданні „Джернала" з вівтірка 19-го лютого, повно прикладів на те, як живуть і гинуть діти українських селян, що самі погинули з голоду.

В черговій статті з четверга 21-го лютого пише Вокер про грабування трупів померших з голоду людей. Крім того описує він „отверте цвинтарище", на якому знайшов 11 трупів зовсім непохоронених. Дальше різні способи, якими селяни здобувають хоч дещо на прожиток, згадує про випадки помочі із загрaниці, як нпр. з Берліна, спроби продажі совітських продуктів заграничними грішми через Торґсін і зокрема застановляється над таким випадком: В околиці Полтави селянка з колхозу виносила щодня по дві бараболькі до своєї хати. Агенти ГПУ підозрівали її в накопичуванні совітських харчів і розвалили її хату. Там знайшли 14 барабол. Її арештували і засудили на десять літ примусового поселення в Сибірі. Після того в місцевій ґазеті появились товстими черенками такі наголовки: „Відкрито тайні склади харчів. Агенти ГПУ перешкодили заговорові розбити економічний плян совітського господарства".

Обі статті пронизані великим числом фотографічних образків, що їх Вокер вивіз потайки з України. Всі вони зображують сцени голоду, деякі представляють напів або і зовсім голих людей, що померли з голоду.

Напружене положення на Балкані.

ЗАТРІВОЖЕННЯ БРИТІЙСЬКОГО УРЯДУ.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Загострене положення на Балкані викликало живе зацікавлення в Льондоні. Британський посол в Атенах відвідав премієра Цалдаріса і висловив спочування британського уряду з приводу проливу крови. Посол згідно з вказівками не висловив думки свого уряду про хід подій у Греції.

Одначе англійські політичні кола переконані, що британський уряд не може довше бути невтральним. У Льондоні побоюються, що розвиток подій на Балкані приневолить брит. уряд інтервеніювати. Британський уряд дуже побоюється наслідків від стягання на грецький кордон турецьких і болгарських військ.

ОСТРАХ АНГЛІЙСЬКОЇ ПРЕСИ.

ЛЬОНДОН, 9. 3. ПАТ. Англійська преса широко обговорює події на Балкані і висловлює острах, щоб ці події не викликали далекойдучих ускладнень.

„Таймс" звертає увагу на змішення турецьких залог у Тракії. Побоюється, що збільшення турецького війська не має ніякого звязку з грецькими подіями і є наслідком спеціяльної, заздалегідь відготованої акції турецького уряду

Щоденник „Морнінг Пост", зближений до військових британських кол, який висловлює погляди адміралїції, пише, що найближчою цілю турецького уряду є Дарданелі. Туреччина змагає саме тепер звільнитись від постанов дарданелької конвенції, яка заборонила турецькому урядові вдержувати війська в Дарданелях і будувати тут твердині.

МУСОЛІНІ ПІДДЕРЖУЄ ВЕНІЗЕЛЬОСА.

„Дейлі Геральд" пише, що цілою грецькою революцією кермує Мусоліні, щоб розбити пакт балканських держав. Греція під проводом Венізельоса і прихильно настроєна Болгарія могли би розбити балканський пакт і таким чином запевнити Італії контролю на Балкані.

Інші англійські щоденники теж визнають таку саму ролю Італії на Балкані. Підкреслюють, що на випадок перемоги повстанців Греція відступить Болгарії територію до Егейського Моря у Тракії. Преса пише, що таке приречення дав Венізельос Мусолініему

БОЛГАРІЯ ЗАПЕРЕЧУЄ.

СОФІЯ, 9. 3. ПАТ. Вістки закордонної преси про мобілізацію двох річників резерви у Болгарії викликали рішучі заперечення болгарського уряду. Премієр ген. Златев енергійно заперечив ці вістки і підкреслив, що на основі мирового договору у Нейль у Болгарії нема взагалі обовязку загальної військової служби. В Болгарії існує звичай для ощадности давати відпустки більшій кількости вояків на осінь і зиму. Болгарський уряд відкликав частину вояків з відпустки, щоб змінити свої станиці на грецькім кордоні, де військова служба з уваги на теренові трудноші дуже тяжка.

МИРОЛЮБИВІСТЬ ТУРЕЧЧИНИ.

АНКАРА, ПАТ. Прем. Ісмет Іноню склав заяву національним зборам, що Туреччина робить усі заходи, щоби вдержати добрі взаємини з Грецією. Премієр підкреслив приязні взаємини Туреччини з СССР і згадав про значіння балканського пакту для загального миру

Чорна картина нашого села.

Промова сен. Ю. Павликовського дня 4. березня ц. р. на пленумі сенату при буджеті мін-ства хліборобства й зем. реформ.

(Дослівний переклад зі стенограми.)

Дня 4. березня на пленумі сенату при буджеті мін. хліборобства й зем. реформ виголосив сен. Ю. Павликовський таку промову:

„Високий Сенате! Підчас тієї сесії парляменту розглянув сам пан міністер хліборобства положення селянства, тієї в наших господарських умовинах основної галузі національного господарства, у своїй промові на пленумі соймy 8. лютого. Озброєний сповидно в сухі, але якіж вимовні цифри Інституту Дослідів Господарських Конюнктур і Виділу Економіки Малих Господарств у Пулавах, п. міністер, кажучи його словами, заглянув „з усією суворістю правді в очі" й розвинув перед нами грізну у своїм трагізмі картину. Ця картина — не тільки картина руїни самого селянства, не лиш безпримірної нужди, голоду села, але теж картина, що каже нам, як вливає руїна селянства й селянина на цілість суспільного господарства.

Не повторятиму цифр, що їх предложив п. міністер і які так ярко зілюстрували катастрофальний стан селянства під кінець 1934 р. Не робитиму того тимбільше, що й у рефераті звітодавця, п. сен. Рдултовського й у промовах моїх передбесідників були ці цифри використані. Відмічу всеж таки, що пересічні, якими покористувався п. міністер та п. референт буджету м-ства хліборобства, відносяться до цілости селянства. А ми знаємо, що селянство в державі, йдучи з заходу на схід, має зовсім инші потреби й конечности, а стан його дуже ріжний. Йдучи в напрямі на схід, ситуація стає гірша. На сході працюємо ми, українські селяни. Про стан українського селянства я мав честь говорити вже багато разів у цій каденції Високої Палати при обговорюванні буджету м-ства хліборобства та зем. реформ і при справах, звязаних з осадництвом та кольонізацією, з технічною відбудовою країни, зі справою основних і подрібних меліорацій.

Пересічні, якими п. міністер ілюстрував стан селянства в державі, не віддзеркалюють зовсім стану того селянства, про який говоритиму — стану українського селянства.

ОБНИЖЕННЯ ПРИБУТКІВ СЕЛА НА 2/3 ЗА 6 ЛІТ.

Українське селянство переживає подвійну крізу: власну, питому, місцеву, що випливає з незвичайного селянського перенаселення села, а теж і загальну крізу. Хай мені буде вільно в дуже коротких обрисах зясувати стан того селянства на тлі устійнених брутто доходів та готівкового обороту пересічного села на сх[illegible]

ді, як ось у Галичині, при чому згори зазначую, що пересічно подані цифри для тих господарств будуть менше-більше покриватися з відносинами на Холмщині й Підляшші та на Лемківщині, а будуть за високі, якщо йде про Полісся, а навіть про Волинь.

У статистичному перерізі українське село має 250 господарств, 1200 голов селянського населення, що працює на яких 1500 га рільних ужитків. Дохід брутто цього села виносив у 1927-28 рр. яких 500—600 тис. зол. Тепер, в 1933-34 р. дохід брутто обнизився до суми 200 до 240 тис. зол. Про життя, точніше про культурний та економічний розвій села рішає в першу чергу готівковий оборот. У році доброї коньюнктури — 1927-28, коли відтягнути з доходу брутто кошти на потреби господарств, збувало українське село пересічно плодів сільського господарства на яких 240 тис. зол. Доплив готівки на голову селянського населення доходив у цьому році до яких 200 зол. річно. Але вже в 1932 р., з приводу знижки цін на хліборобські продукти, доплив готівки обнизився до 112.000 зол. а давав 90 зол. на голову річно. В 1933 р. паде він на 96.000 зол. і дає 80 зол. на голову. В 1934 р. село інкасує при продажі сільських продуктів ледви яких 85.000 зол., що дає на голову 70 зол. готівкою річно. Отже в останніх 6 роках змалів готівковий доплив українського села на яких 2/3.

Отут лежить трагедія села, а впарі з тим причина упадку міста, що залежне від покупної сили села.

Висока Палато! Пересічні поголовного річного допливу готівки на село, що їх я обчислив, сконфронтовані з аграрною структурою українського села, не видержують своєї словидної висоти. Ці доходи розділені при нашій аграрній структурі дуже нерівномірно, залежно від кількости землі, що їх мають поодинокі категорії сільських господарств. Пересічне українське село з 250 загородами має в перерізі 170 карловатих загород, від пів до 2 га. Ці загороди мають дати працю і прохарчувати яких 850 людей. Такі господарства творять 68 проц. загалу сільських господарств села. З продажі хліборобських продуктів інкасує ця категорія господарств тільки 1/6 готівкового допливу на село, що в пересумуванні на голову дає річно 17 зол.

Майже 7/10 українського населення села, оскільки не має побічних заробітків, не має в розпорядженні майже ніякої готівки.

Чергова, найближча категорія господарств — це малоземельні господарства від 2 до 5 га. Ця категорія господарств обіймає около 60 одиниць, що дають 25 прц. всіх господарств села. Має вона виживити і дати працю для 300 осіб із селянського населення. Вона інкасує менше-більше половину готівкових впливів, що приходять у село, себто около 42 тис. зол.; на рік випадає 140 зол. готівкового обороту на осібняка.

Інші селянські господарства від 5 до 20 га і небагато господарств, що обіймають більше 20 до 50 га, звичайно вже не селянських, дають разом около 21 одиниць і 7 прц. всіх господарств села та інкасують 2/6 готівкових впливів села, отже біля 28.000 зол. річно, що перечислене на 100 голов дає річно 280 зол. допливу готівки на голову.

Так виглядають пересічні цифри допливу готівки нашого села, які порівняні з цифрами, що їх представив п. міністер рільництва й які відносяться не тільки до особистого господарства рільника, дуже кидаються ввічі, свідчать про нужду, про занепад майже будьякого споживання, що звязане з ринком. Але це не все. Готівковий оборот села є нерівномірний. Періодичність допливу готівки на село спричинює, що є на селі такі часи, коли не тільки, що нема в селянській хаті одної золотівки, але ані 10 сотиків, за які можна би купити сірнички, щоби запалити домашнє вогнище. Ті часи безготівкового життя села є тим грізніші, що українське селянське населення від ряду літ не має можности капіталізації, не має настільки готівки, щоби могло відложити. Про те свідчить не дуже добрий розвій українських щадничо-кредитових кооперативних кас.

Отже крайня нужда пригнічує українське село. Тієї нужди українське населення терпіти не хоче. Українське село шукає виходу з розпучливого положення на двох шляхах: 1) дожидаючи основної, залежної від держави, реформи аграрного устрою, 2) перепроваджуючи власними силами акцію самодопомоги в кооперативних організаціях, як у найвідповіднішім осередку боротьби з нуждою.

Розпалені до білого аграрні відносини українського села, відомі не тільки з праць українських економістів, але й польських, як: проф. Буяка, проф. Бжеського і проф. Людкевича, його аграрне перенаселення при неможливості віддтяжити село від надміру рільничого населення, при обмеженні побічних заробітків, збільшують голод землі, унагляднюють всі недостачі аграрного устрою, недостачі загальної та фахово-рільничої освіти на селі. Скоре переведення основної рільничої реформи на селі роблять ці обставини не тільки економічною конечністю села, але просто державною конечністю.

Крім цього охорона землі й дорібку рільничих господарств, головно у Східній Галичині, яку тричі навістила була в останніх літах повінь, вимагає негайного переведення регуляції рік, яку заповів тут із цієї трибуни п. премієр дня 27. лютого ц. р., маючи на увазі виключно приборкати Дунаєць та справити горішнє річище Висли. Регуляційні праці мусять теж захопити рвучкі ріки, як: Черемош, Прут, Лімницю, Опір та Дністер, тимпаче, що від давна вже забудовання гірських рік та регуляція рік Східної Галичини зовсім нерушені у Східній Галичині з мертвої точки, мимо докладно виготовлених домагань дрібного селянства, представлених на зїзді в Президії Ради Міністрів дня 27. лютого 1927 р. та мимо обітниць референта буджету Мін. Публичних Робіт, проф. Скочиляса, даних три роки тому. П. проф. Скочиляс, відповідаючи на мою промову в справі регуляції рік і забудовання гірських потоків, зазначив, що не інвестують теж у Західній Галичині. Не про це йшло мені. Я говорив узагалі про регуляцію рік та про забудовання гірських потоків, але тепер є факт, що переводитимуть регуляцію рік у Західній Галичині. Тож інвестиційну позичку, яку заповів п. премієр, не повинні зужити виключно для охорони землі й дорібку рільника Західної й Середущої Галичини.

Водночас із рільничою реформою в українському селі дожидає українське селянство сповнення домагань фахового, рільничого шкільництва, представлених у цілості п. міністрові освіти й віроісповідань дня 16. жовтня м. р. з нагоди креовання українського рільничого ліцею. Досі зубожіле українське громадянство великим зусиллям удержує власним коштом рільничі школи, що далеко не відповідають потребам українського рільництва. Це школа „Просвіти" в Милованні, школа „Сільського Господаря" в Янчині й Горошові, приватна школа в Шибалині і молочарсько-рільнича школа Краєвого Молочарського Союзу в Стрию.

Фахове вишколення рільничої української маси є конечне для зрівноваження тих недостач, що вийдуть по переведенні навіть повної аграрної реформи, що, коли можна так порівнати, перетворить рільничий лад у поземій площині, а в доземій повинні перетворити й піднести наше рільництво знання й особиста запопадливість рільника. До цього треба фахового вишколення рільника. Хтось, хто слухає моїх виводів, міг би мені закинути, що всі домагання, досі поставлені, це домагання спрямовані до уряду. Було би це великою помилкою. Крім основних домагань, звернених під тією адресою а незалежних від волі й сили українського рільництва, українське селянство само власними силами бореться з кризою і то не від нині. Це праця майже чотирьох поколінь, організована, суспільно-рільнича, рільничих товариств та кооперації.

(Продовження буде)

Москва шукає виходу.

Женева, березень 1935.

Специяльністю старої Москви були вулички без виходу. Перебравши цілу програму старого московського націоналізму суч. московський уряд опинився, очевидно, в сліпій вулиці. Останні зїзди та „реформи" проголошені по них виразно свідчать про те, що московські можновладці розпучливо шукають виходу із становища, в якім вони тепер опинились.

Давно вже не виголошували вони таких „великих слів велику силу", як на останнім зїзді Совітів та зїзді „колхозників-ударників"; давно вже не демонстрували таких блискучих „осягнень", але й ніколи ще вони мабуть не стояли у такій суперечности до дійсних відносин совітського життя.

Московська внутрішня політика останніх місяців зраджує немилосерно поразку московської економіки. Зворот цієї політики в бік „буржуазний", що датується початком цього року, не дасться ані заховати, ані заперечити. Скасування карток на муку та хліб було тяжким ударом для „диктатури пролетаріяту", другим ударом по цьому пролетаріяті було його зрівняння у виборчім праві із селянством. Третім і найбільшим кроком у бік відновлення „буржуазної" власности є дозвіл колхозникам мати в приватному посіданні городи та сади з невеликою кількістю худоби. Ця остання „реформа" є вже очевидним упослідженням „пролетаріяту", бо робітник не може вважати своїм навіть брудного кутка у фабричній касарні, з якого його все можна викинути, коли він не має вже більше сили працювати по „ударницьки", чи не досить по большевицьки дає себе визискувати.

Повстає питання — коли „соціялістична" політика осягла дійсно такі великі здобутки, як це голоситься в пресі і на зїздах, то навіщо завертати в бік буржуазних реформ? Коли робітництво піднесло промисл на таку безмежну височінь та забезпечило цим розвиток хліборобства, то для чого упосліджувати його на користь нової сільської кляси власників чи скажімо піввласників?

Відповідь на це питання не тяжка. Руйнуючи колективізацією хліборобство, московський уряд зруйнував основні господарські, безумовно реальні, вартости. Розбудовуючи промисл, цей уряд створив дуже умовні і сумнівні вартости. Цей факт перевертає догори ногами цілу совітську статистику про загальний зріст майна СССР, зріст заробітків робітництва і селянства, зріст загального добробуту і т. і.

Вартість совітського промислу дуже сумнівна не лише тому, що фабрики виробляють дуже кепські машини, а невправлені робітники немилосердно псують їх. Справжньою руїною господарства СССР є його промисл тому, що він мабуть на три четвертини призначений на зброєння. З огляду на те, що совітська статистика ваги всіх виробів тяжкої індустрії не подає, не можна, розуміється, і ствердити більше-менше точно, скільки виплавленого заліза уживається безпосередньо для зброєння. Але судячи по тому, що і кепських тракторів замало, а населенню бракує найпримітивніших металевих виробів, можна думати, що зброєння в СССР пожирають переважну частину продукції тяжкого промислу, себто ту, що робота його є наскрізь непродуктивна. Тим більше, що при сучаснім темпі техніки зброя старіється незвичайно швидко, до того ж і в разі

віни уряд не зважиться дати зброї в руки поневолених націй.

Божевільні зброєння московського уряду, незвичайно швидкий зріст московського супермілітаризму, вимагають такого нелюдського визиску як робітництва так і селянства, що про вдержання навіть соціялістичної декорації не може бути більше і мови.

Поразка „соціялістичної“ політики московського уряду, що тривала майже півтора десятка років, не підлягає сумніву. Коли ще недавно обіцялося соціялістичний рай, який мав наступити спочатку по першій, а потім по другій пятилітці, то тепер демагогічні фантазії, диктовані з Москви не мають вже на населення ніякого впливу. Тепер московський уряд намагається заспокоїти населення садками та городами від 1/4 до цілого гектара та дозволити мати кілька штук худоби.

Отже заводиться теж саме, що протягом пяти років колективізації так люто руйнувалося. Переводиться перегрупування в часі відступлення на міжнароднім та внутрішнім фронті, отже операцію подвійно небезпечну, що загрожує викликати замішання та паніку в лавах самої большевицької бюрократії.

Московський уряд робить нерішучу, боязку і тому вже наскрізь нікчемну спробу повороту до „Нової економічної політики“, яку довелося різко обірвати в 1929. р., бо вона загрожувала знищенням самих основ московської деспотії та московського панування над поневоленими націями. Ніякого вигляду на успіх ця політика тепер не має вже з тої простої причини, що ніяке розумне сотворіння вдруге в тую саму пастку не піде.

Плян московського уряду заохотити селянство до плекання худоби, даючи окремим родинам кавалки ґрунту в спадщинне користання дуже наївний, бо девять десятих цього селянства не має досить збіжа чи городини і на власне виживлення. Остількиж наївна і надія заохотити це селянство до пильнішої праці в „соціялістичних“ колхозах, ідучи назустріч його власницьким та осібняківським стремлінням. Колиб селянство від большевицького уряду ще взагалі чогось чекало, то по наділенні його городом, воно чекалоб лише й звороту поля у приватну власність.

Ціле економічне значіння нової „земельної реформи“ московського уряду може бути лише те, що при тім-же самім визиску селянства воно матиме деяку змогу боронитися проти голодової смерти, маючи кілька кірців картоплі з власного поля. А визиск цей, очевидно, буде зростати по мірі зросту совітського надмілітаризму. Взявши раз участь у перегонах світового мілітаризму московський уряд мусить зброїтися далі аж до цілковитого вичерпання всіх засобів чи до вибуху війни в Европі.

Але очевидно, що від цеї реформи московський уряд сподівається більших соціяльно-політичних ніж господарських наслідків. Збільшивши визиск робітництва та поставивши його політично на один рівень із селянством, московський уряд знаючи, що на самих баґнетах вдержатися важко, намагається витворити „ударним порядком“ нову пануючу клясу по містах та на селі. Коли для „знатних людей“ по містах вистарчає більша платня, власна кімната та подорож до санаторії, то для нової сільської „аристократії“ потрібний, очевидно, і кавалок землі, що дасть можність совітській бюрократії та колхозній верхівці ужити більшу скількість збіжа, яку вона дістає в порівнанні із звичайним колхозником, на плекання худоби.

Надія Сталіна і Ко., що стремління робітничої та колхозної маси пролізти до кляси „знатних людей“ ослабить відпорність цієї маси супроти уряду та партії, досить марна. „Знатні“ люди коштують державу багато грошей, тому кількість їх при найбільшім визиску населення не може перевищати 2—3 міліонів, себто ледви 2 відсотки цілого населення. Отже надія дістатися до „знатних“ не багато більша ніж надія виграти на льотерії.

Безнадійність „аграрної реформи“ московського уряду збільшує та обставина, що вирішальною країною для совітського хліборобства є Україна, де не тільки звичайні „знатні“ люди, а й поважні совітські бюрократи виступають часом проти уряду разом із населенням. Навіть переходове скріплення господарського стану населення на Україні може бути лише скріпленням опору проти московського уряду.

В межах СССР московський уряд шукає даремно виходу зі свого сучасного безнадійного становища. Скупчення цілої уваги та всіх засобів держави для безмірного розвитку зброєнь зраджує врешті, що московський уряд покладає на збройний конфлікт в Европі.

Миролюбним запевненням Москви можна вірити остільки, що вона робить усе можливе, щоби допровадити до збройного конфлікту між Францією та Німеччиною, лишитися невтральною аж до очевидного висліду війни і піти потім із переможцем проти переможеного чи проти обох противників, знесилених остаточно крівавою боротьбою.

Чи не числить Москва занадто на силу своїх прихильників у Франції та засліпленість деяких частин французького громадянства, покаже найближча будуччина. А втративши підтримку у Франції, потрапить московський уряд у також безвихідне становище на міжнароднім терені, в якім він перебуває тепер у межах СССР.

М. Данько.

МИХАЙЛО ОСТРОВЕРХА.

Гайда! знов у світ!

Безмежні білі рядна знімалися, курилися, гнали метелицею. По самій середині гнав поїзд, наче швидко-швидко вирватися хотів із цих осоружних обіймів зими. І наосліп гнав навіжено.

Чи казати про те, хто в нас подорожує? І нащо? Кожний з нас знає, що жиди. Сидять собі й гуторять. Один іде до Відня. Сидить і нічого не говорить, лише пише, наздогуає, розуміється. На кожній стації, де зупиняється поїзд, він ці листівки кидає до почтової скриньки. Від Львова до Тарнова він написав яких двацять кілька листівок. Потім — приєднався до спільної гутірки. Розмови нецікаві. Один із моїх співподорожніх зустрів недавно якогось англійця Ґринспена. По довшій розмові з ним, він англійцеві каже:

— Слухайте! Таж ви не є ніякий Ґринспен, а просто Ґрінштайн!

Той, що писав картки, коли розмова зійшла на політичних мужів, каже:

— Гітлер! Зовсім не такий страшний! Я недавно говорив із ним у Нірнберґу...

Усі сини Ізраїля подивилися на того проклятого, якого устє промовляли до сучасного Фараона.

Захотілося мені пити. Переходжу до ваґону-ресторану. Тут — порожнісенько: не кріза, а нужда. Сідаю біля стола. Кельнери — двох! — стоять прислужно й наставляють карту. А я:

— Чаю!

— З румом?

— З нічим не люблю — чистий!

Пю-посербую чай. Сердито стукотять колеса об рейки. На столах люто-хижо гарчать чарки, тарілки, склянки: гарчать мов із люти, то мов з холоду.

Так доїхали ми до Відня.

Тут ні клаптика білого, холодного рядenця. І то від чеської границі — чорніє земля.

У Відні всідаю до вагону, що їде просто до Риму.

Година дороги — вже починають сіріти, а там і біліти поля. Підносимося на Семерінґ. Ховається сонце й крутіжі метелиці світ вивертають, Біло-біло, аж тужно! Лиш хрест на шпилі розпучливо розняв рамена, то на другому шпилі руїни замку широко вікнами глядять. Верхами-яругами заметіль. Де-де блисне сонце, на промінних якого сильно спирається кілька молоденьких лещетарок і летять вниз.

„На лещетах, як на крилах!“ починаю співати пісню Романа Купчинського. І сам не знаю, що спонукало мене до співу: гін лещетарки в простори, чи її струнка постать.

В сусідньому переділі йде голосна розмова італійця, що їде з Варшави, з німочкою. Він — по німецьки ні в зуб, а вона стільки по італійському. Та вона молода, то італієць уважає, що вона повинна знати дещо з того, що він навчився по польськи. І починає:

— **Ja! noga, la gamba, usta, la bocca, koszula, la camicia.**

Слухаєте й зміркуєте, що він не злий учитель: відразу вчить німку тих двох мов, яких вона зовсім не знає

Альпи. Важкими звалами лежать сніги. Під білими важкими покривалами мовчать смереки. Заходить сонце і ще останнє проміння вілося міцно в стрімкі верхи. По схилах, як білі велитні біло туманіють водопади зледовілі, мертві.

І знову зникають сніги. І знову виринають перед очима там, де не повиннiб у цю пору бути, Феррара-Больонія біліють сумно.

З Больонії до Фльоренції їдемо новою залізничою електричною лінією. Переважно тунелями. Всі тунелі освічені. Усіх тунелів буде на 60 кільометрів, у тому один на 19 км. довгий. Не сподівався я, що краєвидів між Больонією і Фльоренцією, які я з таким захопленням описав тому два роки в одному фейлетоні, вже не буду тепер бачити.

У Больонії ввійшла до переділу молода італійка. Її радісні широко розхилені очі, її більш округле ніж звичайно обличчя з широким чолом зовсім нагадали мені Мадон маляря поренесансового Каміля Прокаччінія. Він дав тип жінки-Мадонни Больонії, чи то пак Емілії, як Б. Люіні дав такий сам тип жінки Мадонни Льомбардії.

Третього дня, по виїзді зі Львова, ранком, як сходило сонце, весною знімалися сині тумани по полях римської кампанії. Старовинні водопроводи темніли на рожевому небі.

Під самим Римом селянин з усієї сили шкварив батогом волів, щоб швидше везли в поле гній.

Рим, 20. II. 1935.

Підготовка провідниць

до дитячих садків.

Справа дуже актуальна.

Дитячі садки — це найкраща форма суспільної опіки над маленькими дітьми у передшкільному віці в часі сезонових робіт. Добрий дитячий садок — це дійсна благодать для села. Діти не волочаться по дорогах, не є наражені на всякі небезпеки, не роблять у своєму нерозумі шкід, які часом (як нпр. пожежі) йдуть у десятки, а то й сотки тисяч, не набираються зарання лихих норовів та шкідливих впливів вулиці. Під дбайливим доглядом і під опікою провідниць проводять вони час корисно, весело в гігієнічному окруженні, а родичі щасливі, що свій найдорожчий скарб віддали в надійні руки, що дитині не тільки не станеться нічого злого, але такий дитячий садок принесе їй велику користь.

Очевидно добре, доцільно, на основі новочасних вимог педагогіки вести дитячий садок можуть тільки добре підготовані провідниці і про таку солідну підготову дбає Рідна Школа, яка кожного року влаштовує курси для провідниць дитячих садків у Львові і в міру потреби на провінції.

Як було оголошено в пресі цього року **Головна Управа Рідної Школи відкриває у Львові курс для провідниць дитячих садків дня 11. березня 1935 р.** В минулих літах такі курси тривали по місяцеві. Тепер програма курсу буде поширена. Виявилася потреба, щоб будучі провідниці дитячих садків пройшли між іншим курс плекання немовлят. Також інші фахові відносини треба поширити, як з психольогії дитини, гігієни, практичних занять і т. п. Тому цього року курс для провідниць дитячих садків буде тривати 6 (шість) тижнів, при чому оплата за цілий курс лишиться така, яка була у минулому році, себто 20 зол. Користати з курсу повинні панночки з середньою освітою не тільки зі Львова, але й з провінції. Рідна Школа іде спеціяльно назустріч кандидаткам з провінції і — на бажання — посередничить у підшуканні відповідних приміщень із харчем чи без харчу. **Зголошуватися до Головної Управи Рідної Школи у Львові, вул. Словацького ч. 14.**

Українське село приняло дитячі садки з отвертими руками. У 1933 р. було занятих 255 провідниць, в 1934 д. число провідниць зросло до 277. Всі вони мали удержання і були платні за свою ревну, повну посвяти працю, яку батьки оцінюють і радо винагороджують.

Очевидно — це число дитячих садків далеко невистарчаюче до великанського нашого запотребування. Одначе у переважному числі випадків ця справа була не від нас залежна. Деякі старости і шкільні інспектори не хотіли ніяк згодитися на заснування бодай одного дитячого садка у своєму повіті.

Можна мати надію, що відносини під цим оглядом у цьому році поправляться. Завдяки послідовній праці „Рідної Школи" і вишколених провідниць дитячих садків на місцях, наші дитячі садки зуміли здобути право громадянства й у невірних досі Томів. До того ж — як зачуваємо — Кураторія Львівської Шк. Округи погодилася вже з фактом курсів Рідної Школи для провідниць дитячих садків, а також погодилася з тим, щоб Головна Управа Рідної Школи настановляла провідниць до дитячих садків на місцях і через своїх умандатованих відпоручників провірювала їхню працю.

Маючи це все на увазі, всі рідношкільні організації в краю при моральній і матеріяльній підтримці освітньо-культурних та економічних установ і всього українського громадянства повинні заздалегідь підготовляти ґрунт для дитячих садків у кожній українській громаді. Запотребування провідниць дитячих садків у цьому році безумовно зросте. А булоб дуже сумно, якщо тисячі інтелігентних дівчат сиділиб без заняття, а в тому самому часі не булоб вишколених провідниць для обсадження дитячих садків.

Тому наші дівчата у Львові і в краю нехай не ждуть з заложеними руками, самі не знаючи на що, але нехай негайно зголошуються на курс Р. Ш. для провідниць дитячих садків у Львові і приготовляються до кожної творчої праці. Матимуть велике моральне вдоволення, ну — і деяку матеріяльну користь.

Іван Герасимович.

Що читаємо в першому посланню

апостольського адміністратора для Лемківщини?

Вчора подали ми коротку замітку про появу першого пастирського послання апостольського адміністратора для Лемківщини о. д-ра Василя Масцюха. Нині хочемо приглянутись тому посланню близче.

Появилося воно в друкарні Ставропигійського Інституту, має 45 сторін друку і 3 знимки з Йорданського водосвяття в Сяноці ц. р. Датоване 2. березня в Риманові-Здрою. Складається послання з двох частин: І. Слово з нагоди обняття уряду (стор. 5—18). II. Виклад про св. тайну покаяння, яку слід відправити в цьогорічнім великім пості (стор. 20—45). Для нас цікава передовсім перша частина, бо в ній подане до деякої міри „кредо" новоіменованого адміністратора.

У вступі послання читаємо читаємо: „Уживаю мови руской-галицкой, в якій звичайно проповідаеся у нас, а якої нарід любить слухати і добре розуміє, правописи т. зв. фонетичної, бо цілий славянский світ вже єї приняв". Це одночасно зразок тої мови, якою зложене ціле послання.

В першій частині повідомляє о. д-р Масцюх своїх вірних, що Св. Отець іменував його ап. адміністратором Лемківщини і він підчинений безпосередньо Ап. Престолові. На місцевість, у якій має постійно мешкати, визначено йому в порозумінні з польським урядом Риманів-Здрій.

В дальшому читаємо пояснення, що вплинуло на іменування його особи ап. адміністратором для лемківських деканатів. Називаючи своїх вірних „найдорожчими краянами", пише далі так: „Я по моїм роді з крови і кости лемко, уродився і виховався в Новівси сяноцького повіту, ціле моє життя почувався і виступав яко лемко, отже я і Ви есьмо уродженцями того самого краю і того самого руского племени, есьмо, як то звичайно говориться, по нимы по серцу собі найблизшими".

З черги читаємо про пекло Талергофів і безодно нещасть всесвітньої війни, про великі удари і нещастя, може ще більші від самої всесвітньої війни, що впали на Лемківщину. Вам „щораз більше рвалися нерви, почало Вам недоставати терпцю". А далі: „Ви зносили все по геройски, мужно, з самозапереченням так довго, доки Ваші релігійні і народні почуваня не зістали нарушені. Однак, як Ви побачили, що Вашу св. віру заколочують новими формулами в богослуженях, як Ви почули, що Вас вже не називають русинами, але інакше, тоді Ви вже не стерпіли. Ви почали ставити опір. Ваш опір був слушний".

Після того читаємо про те, що табор розпалених, загонистих, прутких відпав від Католицької Церкви і перейшов до церк. організації, „яка невластиво називає себе руською православною церквою". Табор розважних не пішов тою дорогою, а став робити заходи в Римі, щоб дістати краяна за владику, „а той буде нас вести і боронити". Той другий табор тверезо думаючих лемків добився вкінці свого, м. ін. завдяки прихильности до тої справи польського уряду, який, не має на меті винародовляти ніякого льояльного народу, отже тимсамим лемків, що все ставились льояльно до поляків, а навіть у потребі боронили польських дідичів „перед жорстокою кривдою".

В дальшому о. д-р Масцюх виказує, що зле зробили ті лемки, які втікли зі своїх позицій та лишили їх для противника. Це означає, що вони програли боротьбу. Тому вони повинні завернути з мильної дороги.

Щоб не ширилось баламутство, вияснює далі о. д-р Масцюх слова „православний" і „православіе" та каже, що нам слід називатись: „католики руского обряду", або „католики греко-руского обряду". А далі читаємо: „Тому, що слово „православний" находиться в наших літургічних книгах, а сі книги є затверджені Римским Папою, нікому не вільно того слова з тексту викидати, або при відправі опускати. Воно має так лишитися надальше, як там є. Тільки ми, католики, маєм его добре розуміти, так як я Вам, Найдорожші Мої Краяни, тут вияснив".

З черги подає о. д-р Масцюх свої плани, які зводяться до того, щоб „довести Вас до того, щоби Ви були такими, яких знав я Вас з блаженних часів перед війною, яких стрічав я Вас в нашій спільній недолі в Талергофі". А в іншому місці читаємо: „До моєї спеціяльної програми належить наклонити Вас до плеканя обичаїв і чеснот наших предків". Вкінці о. д-р Масцюх заявляє, що буде „боронити своїх вірних всюди, де лиш того буде потреба, під кожним зглядом, яко Ваш владика".

Щоб охоронити своїх вірних у справах політичної природи від можливих боротьб, переслідувань і закидів, поручає їм о. д-р Масцюх два правила. Перше правило він сформуловує так: „Маю бути тим, чим мене Господь Бог сотворив, лишитися тим аж до смерти, і то, чим я есьм, лишити в спадку моїм дітям, если їх маю. Іншими словами скажу то так: Я уродився русином, маю ним почуватися аж до смерти, коли маю діти, виховати їх на русинів, щоби вони по моїй смерти заняли моє місце". Друге правило повчає, як ставитись до польської держави. Воно сформуловане так: „Я маю позіставати до Польской Річипосполитої, в якій жию, в таких відносинах, як один з членів мого тіла до мого тіла. Іншими словами: я маю почуватися членом Польской Річипосполитої і бажати їй найліпшого добра. Се правило вяже мою совість, мій хід думаня. Щодо захованя назовні, то маю поступати в межах законів Польской Річипосполитої".

При кінці подано кілька уваг на адресу священиків: „Не вільно легковажити хвилі! Не вольно робити експериментів! Уникайте задирки з людьми і мірскими властями! Труднійші річи полагоджуйте в порозуміню зі мною!"

*

Отсе найсуттєвіші місця з першого пастирського послання о д-ра В. Масцюха.

З грецького боєвища.

ПОВСТАНЦІ ПЕРЕМАГАЮТЬ?

БІЛГОРОД, ПАТ. Політичні кола переконані, що причиною пасивности урядових військ не є атмосферичні опади, але недостача муніції. Всі склади муніції і вибухових матеріялів у північній і півн.-зах. Греції захопили повстанці.

ЛЬОНДОН, 9. 3. ПАТ. Англійська преса пише, що повстанці перемагають і більша частина Тракії в їх руках. Повстанці заволоділи містами Ксанті, Гумоліна, Драма, Дедеаґач, Серес і Коваля. Шестий полк піхоти, стаціонований на грецько-болгарськім кордоні, перейшов до повстанців, які тепер мають 12.000 вояків і 24.000 добровольців. Повстанці машерують на Сальоніки, де зібрані урядові війська ген. Кондиліса. Бої в долині р. Струми перервала повінь. До повстанців прилучились робітники тютюневих фабрик. Ген. Каменос, начальний вожд повстанців у Драмі забрав від банків 60.000 фунтів штерлінгів у драхмах на платню повстанцям.

МОРСЬКА БИТВА КОЛО КРЕТИ.

БІЛГОРОД, 9. 3. ПАТ. „Правда" пише, що 4 контрторпедовці, 6 торпедовців і 4 підводні човна відїхали до Крети, де зведуть бій зі збунтованими кораблями.

ЛІТАКИ БОМБАРДУЮТЬ. ВИСЛОВЛЮЄ ПОГОРДУ ПОВСТАНЦЯМ.

АТЕНИ, 9. 3. ПАТ. Атенська Тел. Аг. повідомляє, що урядові літаки бомбардували вчора двірець у Серес, роблючи розвідку в околицях міста. Долину ріки Струми залили хвилі ріки, що виступила з берегів.

АТЕНИ, 9. 3. ПАТ. Вчора оголосили такий офіціяльний комунікат: Страшна непогода тревае далі. Став віяти сильний південний вітер, якому товаришать зливи. Наші літаки ведуть далі по-геройськи свою акцію. Двацять літаків бомбардувало табор повстанців у Сересі. Тому що вода в Струмі піднеслася та наслідком безупинних дощів військові операції натрапляють на перешкоди. Не погана погода, а сніговії та дощі утруднюють військам перехід через ріку, якої вода піднялася. Наша армія в дуже доброму настрої. Пороблено заходи, щоб вона як слід відпочала. Докладаємо всіх сил, щоб найти спосіб, як перейти ріку Струму. Нашому противникові висловлюємо погорду. Підписаний ген. Кондиліс.

НЕМА ЦЕНЗУРИ ЛИСТІВ.

АТЕНИ, 9. 3. ПАТ. Урядова Агенція заперечує вістки про введення цензури листів. Є лише цензура телеграм, заведена на основі воєнного права. Всі вістки про події в Греції передістаються до закордону за виїмкою фантастичних вісток.

ПЯТЬ ЮГОСЛАВЯНСЬКИХ ЛІТАКІВ.

Авас повідомляє, що до Солуня прилетіло пять югославянських літаків з бомбами.

—o—

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— Японський парлямент затвердив буджет на 1935-6. р. Видатки в ньому на військо виносять 1.021 мілінів єн, себто майже половину буджету.

— Нанкінський уряд декретом із 5. березня заборонив вести протияпонську аґітацію.

—o—

ПІДГОТОВЛЯЛИ АТЕНТАТ НА КАНЦ. ГІТЛЕРА?

„Парі Соар" повідомляє з Копанаґену, що тамошня поліція арештувала 12 змовників, які приговляли атентат на канц. Гітлера. Арештовані змовники мали чеські і лотвійські пашпорти.

ВІЗИТА МІН. ІДЕНА ПРИ КІНЦІ БЕРЕЗНЯ.

ЛЬОНДОН, 9. 3. ПАТ. Часописи пишуть, що мін. Іден виїде до Варшави і Москви при кінці березня ц. р. „Дейлі Телеґраф" пише, що мін. Іден обговорить усі справи, суттєві для льондонської заяви. Таким чином візита мін. Ідена не матиме тільки інформаційного характеру.

УРЯД КУБИ ЗВЕРНЕТЬСЯ ЗА ІНТЕРВЕНЦІЄЮ ДО ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ.

ГАВАНА, 9. 3. ПАТ. Положення на Кубі дуже грізне. Край не переживав ще такого положення від 50 років. Міністер скарбу заявив, що в випадок перемоги страйкарів, уряд Куби звернеться за інтервенцією до Злучених Держав.

Буджет м. Львова.

У пятницю 8. березня ц. р. управа м. Львова радила під проводом віцепрезидента д-ра Островського над прелімінарем буджету на 1935-36 рік. Звичайні і надзвичайні видатки замикаються квотою 17.931.230 зол., звичайні і надзвичайні доходи сягають 18,001.269. Надвишка доходів над видатками сягає 70.039 зол.

Вчора управа розглянула видатки на міську адміністрацію, які реферував през. В. Децкевич і видатки управи мастків. Після дискусії приняла буджет обох цих відділів. У суботу відбудеться дальша дискусія над буджетом.

Большевицькі зброєння на Совітській Україні.

Большевицька преса щойно тепер оголосила промову заступника команданта воєнної округи на Сов. Україні Амеліна, яку він виголосив з нагоди 17 роковин існування червоної армії. У своїй промові Амелін подав деякі вістки про зміцнення відділів червоної армії на Совітській Україні. Число військових літаків на совітській Україні збільшилось в останніх трьох роках на 100 відсотків. Технічне озброєння війська покращало. Число танків збільшилось в шестеро. На кордонах Сов. України побудував большевицький уряд твердині з бетону і заліза.

1358 залізничих катастроф за два місяці в СССР.

Слідча комісія почала свою діяльність.

Новий комісар комунікації Каганович створив спеціяльну слідчу комісію, яка має дослідити причини постійних катастроф, які трапляються щодня на большевицьких залізницях. За останні два місяці в централььній Росії було 1358 більших або менших залізничих катастроф. Більшість тих катастроф спричинила сама залізнича адміністрація, через свою недбайливість або необережність.

—o—

Залицянки большевиків до Японії.

З Токіо повідомляють: Большевицький уряд згодився створити мішану мирову комісію, яка буде полагоджувати прикордонні конфлікти між СССР і Манджу-Ко. Японська преса пише, що японський міністер закордонних справ задумує виступити з ініціятивою підписати договір про ненапад між СССР і Японією. Японія згодиться на такий договір під умовиною, що большевики полагоднають раніше інші спірні справи.

—o—

Союз Китаю з Японією і затрівоження великих держав.

З Шанґаю повідомляють: Наладнання співпраці Японії з Китаєм викликало велике затрівожения великих держав. Японський щоденник „Йомусі" повідомляє, що посол Злучених Держав у Китаю Джонсон запропонував нанкінському урядові скасування прав екстериторіяльности в китайських пристанях. Представники В. Британії, Франції та Італії теж погоджуються на добровільне поступпеве скасування прав екстериторіяльности, яке мають їхні громадяни на основі договорів. Зате представники великих держав домагаються від нанкінського уряду, щоби Китай не підписував з Японією двосторонніх договорів, які нарушували би інтереси інших держав.

Китайський уряд заборонив місцевій адміністраційній владі утрудиювати приватним особам виконувати їхнє звання. Одночасно заборонив обмежувати право власности під притокою бойкоту японських товарів або організування протияпонського руху. Цей розпорядок пояснюють як виконання обіцянки, яку марш. Чан-Кай-Шек дав японському послові у Китаю Аріоші.

Клопіт Франції з панісламським рухом в Африці.

ПАРИЖ, 9. 3. ПАТ. На засіданні сенатської комісії закордонних справ сенатори вислухали цікавий реферат про ісламським рух у північній Африці. Референт підкреслив, що теперішнє положення в Сирії, Альжирі і Мароку дуже напружене з огляду на расові і релігійні конфлікти. Ці конфлікти викликали здебільша закордонні впливи, в першу чергу німецькі. Референт звернув увагу на зріст панісламського руху, який обхопив Малу Азію і тягнеться до Атлянтійського Океану на заході та до Тихого Океану на сході. Тому референт домагався, щоби всіми ісламськими справами кермував один уряд, залежний безпосередньо від премієра. Домагався теж зміцнення політичної і господарської структури у північній Африці.

Масові ревізії та арештування серед націонал-соціялістів у Бельгії.

БРЮСЕЛЬ, ПАТ. В окрузі Евпен-Мальмеди у Сен Віт бельгійська жандармерія перевела одночасно 100 ревізій між німецькими націонал-соціялістами. При ревізії жандармерія забрала більшу кількість одностроїв пробоєвих відділів, брошури і пропагандові летючки та список членів націонал-соціялістичної партії у Бельгії. Жандармерія арештувала багато осіб, вислідн слідства держать у тайні.

—o—

Волосні вибори.

КОЛОМИЙЩИНА.

Вибори до волосних рад відбуваються в Коломийщині, як і вибори до сільських рід, переважно на підставі компромісу. В першій половині лютого відбулися волосні вибори у волостях: 1) Вербіж Вижний: на 20 радних вибрано 19 українців і одна поляк; 2) Коршів: на 16 радних — 10 українців, 6 поляків, 3) Космач: на 12 радних — 9 українців, 2 поляки, 1 жид; 4) Камінки Великі: на 12 радних — 5 українців і 7 поляків. До кінця лютого волосні вибори мали скінчитися в цілому повіті.

Вибори в повіті веде виключно Повітовий Народній Комітет (УНДО). Ніхто інший, зокрема ж повітовий провід радикальної партії, виборами не займався. Члени тієї партії по місцях співпрацюють з Повітовим Народнім Комітетом, що дуже не подобається їхньому проводові. Між іншим кількох визначніших членів радикальної партії по місцях увійшло до волосних рад або намічені до волосних управ.

РОГАТИНЩИНА.

Рогатинський повіт поділено на 11 волостей. В перших днях березня ц. р. в деяких волостях відбулися вже вибори волосних управ. По великих зусиллях і трудах у кількох волостях завдяки організації, яку започаткував Повіт. Народній Комітет у Рогатині, вдалося здобути можливо корисний вислід.

Рогатин: 12 радних українців (7 УНДО, 1 УСРП, 3 безпартійні, 1 ББ), 6 поляків. Війт — Михайло Ліщак (УНДО), підвійт — поляк, лавники — 2-ох українців (1 УНДО, 1 безпартійний) та 1 поляк.

Конюшки: 17 радних українців, 3 поляків. Війт — Василь Мацук (УНДО), підвійт — Петро Іванців (УСРП), лавники — 2-ох українців (УНДО) та 1 поляк.

Кнігиничі: 10 радних українців, 9 поляків і 1 жид. Війт — поляк (людовець), підвійт Андрій Кувик (УНДО), лавники — 2-ох українців (1 УНДО, 1 УСРП) й 1 людовець. Війта і підвійта староство не затвердило.

Підкамінь: 11 радних українців, 1 „руский“ і 8 поляків. Війт — о. Михайло Петрів (УНДО), підвійт Василь Кулик (УНДО), лавники — 1 українець (УНДО), 1 „руский“ і 1 поляк. Війта і підвійта староство не затвердило.

Пуків: 14 радних українців (6 УНДО, 3 УСРП, 5 безпартійних), 6 поляків. Війт — Стефан Бандура (УНДО)), підвійт поляк, лавники — 2-ох українців (УСРП) та 1 поляк.

Бурштин: 10 радних українців, і 6 поляків. Війт — М. Царина (УНДО), підвійт — Петро Федунків (УНДО), лавники — 1 українець (УНДО) й 1 поляк. Війта і підвійта староство не затвердило.

З 5-ох волостей ще не маємо висліду виборів. Знаємо тільки, що в трьох мають більшість поляки.

ГІТЛЄР ПОБУДЕ ДВА ТИЖНІ В БАВАРІЇ.

ЛЬОНДОН, 9. 3. ПАТ. Райтер повідомляє з Берліна: Мін. Найрат приняв англійського амбасадора й поінформував його, що Гітлер проведе два тижні в Баварії, щоб видужати після перестуди. Тут сподіються, що гостина мін. Саймона в Берліні могтиме відбутися перед кінцем місяця.

Із судової салі.

За намагане вбивство поліціянта.

У суботу, 9. березня ц. р. відбулася перед судом присяглих у Львові розправа проти підс. Дмитра Труша. Трибуналові проводив суддя Двожак, обвинувачував прок. Ольберек. Підсудного боронив обор. **д-р В. Старосольський.**

ЩО КАЖЕ АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Прокуратор притягнув підсудного Труша до відповідальности за намагане вбивство поліціянта Фелікса Шляхціковського. В дні 7. квітня 1934 р. Фелікс Шляхціковський прийшов вечором до Піддубець пов. Рава Руська. Коли доходив до церкви почув стріл.

Коли Шляхціковський зайшов на цвинтар побачив у бабинці церкви Григорія Крису, якого запитав, хто стріляв. З Крисою був ще один мужчина і він по хвилині стріляв тричі до Шляхціковського і зранив його в обойчик. Виявилось, що це стріляв підс. Дмитро Труш, який утік і скривався до дня 26. липня 1934 р. В дні 25. липня 1934 р. прийшов підс. на приходство у Скнилові до о. Тимотея Ковалюка з проханням висповідати його, кажучи, що є ранений. Запевняв, що його напали грабіжники і ранили. Другого дня поліція підсудного арештувала.

ЗІЗНАННЯ ПІДСУДНОГО І ПРИСУД.

Підс. Дмитро Труш, 22-літній швець з Піддубець, без майна, заперечив свою вину, кажучи, що стріляв в гору. По переслуханні свідків присяглі потвердили вину підсудного і трибунал засудив його на 15 років вязниці. Оборонець підсудного зголосив касацію.

Останні вісти з Греції.

ПОВСТАНЦІ ЗБОМБАРДУВАЛИ АТЕНИ І САЛЬОНІКИ?

ЛЬОНДОН, 9. 3. ПАТ. Райтер повідомляє з Олександрії: Кружляють непровірені поголоски, що фльота повстанців збомбардувала Атени. Кажуть, що уряд прем. Цалдаріса уступив. Грецьке посольство в Льондоні заявило, що не має потвердження цих вісток.

РИМ, 9. 3. ПАТ. Італійська преса пише, що контрторпедовець повстанців збомбардував залізничий шлях Сальоніки-Атени. Кружляють поголоски, що літаки і кораблі повстанців збомбардували Сальоніки, викликуючи переполох серед населення.

ПОВСТАНЦІ МОБІЛІЗУЮТЬ.

СОФІЯ, 9. 3. ПАТ. На занятій території повстанці переводять мобілізацію кількох річників.

БОМБАРДУЮТЬ МІСТО ДЕМІР ГІСАР.

СОФІЯ, 9. 3. ПАТ. Нині рано в год. 8.30 урядова ескадра літаків збомбардувала місто Демір Гісар. Відгомін вибуху бомб чути було на болгарськім кордоні. Бомбардування літаків започаткувало наступ урядових військ.

—o—

З кінової хроніки.

— **Двобій режисера з критиком.** У свому часі повідомляли ми про велику релігійну фільму з життя Ісуса Христа п. з. „Голгофта“, яку викінчили у Франції. Відомий французький журналіст і критик Жувенель виєднав собі дозвіл приглянутися монтуванні сцен, а опісля дуже гострою критикою виступив проти відомого французького режисера Дівівієра. Обурений режисер накинувся з дуже неприличною лайкою на журналіста в часописі „Комедія“. Жувенель приослав своїх заступників. Одначе до двобою не дійде, бо Дівівієрові заступники славний артист Гаррі Бор і драматург Вільдрак не годяться полагодити справи поєдинком, а доражують громадянський суд.

Успіх польської фільми. Як відомо, в Москві відбувається тепер міжнародній фестіваль фільмового мистецтва, на якому висвітлювали нову польську фільму п. з. „Молодий ліс“. Кажуть, що публика приняла фільму з великим захопленням. Відомий режисер Пудовкін мав сказати, що це найкраща закордонна фільма.

Найновіша фільма Марлени Дітріх має заголовок „Еспанська примха“, який мають заступити новим, більше оригінальним: „Жінка це чорт“... Партнером Марлени є якийсь Цезар Ромеро, що має бути подібний до відомого красуня, небіжчика Рудольфа Валентіно.

Гаррі Бор, знаний з фільми „Нуждарі“ і „Давід Гольдер“ гратиме ролю Івана Грізного у фільмі під цією самою назвою.

НОВИНКИ

— **З Молодої Громади.** Неділя 10. III. год. 18 „Святочний Оселедець“. Вступ для членів і запрошених гостей. 1093

— **Зізд українських лікарів і природників.** Організаційний Комітет природничої секції пригадує, що 20. квітня ц. р. відбудеться відкриття Зізду. У звязку з цим просимо всіх природників, математиків і фізиків зголошувати реферати. Останній речинець зголошування минає 15. березня. Письма слати на адресу: Природ. Музей Н. Т. Шевченка, Львів, вул. Чарнецького 24/II. пов. — **Організаційний Комітет.**

— **Нові шкільні куратори.** Міністер освіти поручив аж до відкликання виконування обовязків візитатора шкіл на терені кураторії львівської шкільної округи директорові гімназії в Станиславові Левицькому та директорові гімназії в Золочеві Войтиневі.

— **Французький консуль у Львові.** Жан Етієн Меґре дістав відзначення Почесної Легії за свої заслуги на попередньому становищі представника Франції в Коста Ріка. Як відомо, його перевели з центральної Америки до Львова кілька місяців тому. Теперішній французький консуль у Львові має великий хист до чужих мов і завдяки цьому легко орієнтується у новому середовищі.

— **Рятункове поготівля у Львові** давало в місяці січні ц. р. першу лікарську допомогу 2394 особам. М. і. було 28 самогубних замахів, 15 випадків затроєння ґазами, 9 ріжною поживою, 5 наглих смертей. Стверджено 14 випадків переїхання автами або трамваями, а вкінці 1042 випадки відмороження.

— **Співацький турнір у Львові** відбудеться 17. ц. м. заходом союзу польських співацьких і музичних товариств. До турніру стане 12 мужеських і мішаних хорів, які виконають твори відзначені і виріжнені на торічнім композиторськім конкурсі. Турнір відбудеться в салі польського Музичного Товариства.

— **Помер Олександер Дембський.** У середу 6 березня ц. р. помер у Варшаві сенатор Олександер Дембський у 79 році життя. Покійний був одним з членів основників і визначним діячем П. П. С.

— **Присуд на комуніста.** Перед львівським судом присяжних відбулася розправа проти студента політехніки Ілллі Гавсмана, арештованого в листопаді м. р. в часі комуністичної масівки на

Галицькій площі, коли хотів виголосити промову. Придержаний Гавсман вирвався з рук поліційного аґента, ударив його в лице і хотів утікати, але його зловлено. Перед судом відповідав за державну зраду, протидержавну агітацію і напад на поліциста і дістав за те 5 літ вязниці.

— **Припинення нотувань цін помаранч.** Комісія нотувань цін при пром. торг. палаті у Львові постановила припинити нотування цін помаранч на найближчий тиждень. У торговельних колах пояснюють цю постанову деяким хвосом з цінами помаранч з огляду на дуже сильну подачу, отже конкуренції та можливости знижкових тенденцій.

— **Загострення при еміґрації до Колюмбії.** Колюмбійський уряд повідомив польську еміграційну владу про загострення формальностей, звязаних з еміґрацією до Колюмбії. Крім контракту праці від імігрантів вимагається предложення 200 долярів від особи, а не як досі 100 долярів.

— **Львівська хроніка.** В альтані при вул. Потоцького ч. 96 знайшли тіло замерзлої, коло 50-літньої жінки, що шукала там захисту. — З магазину меблів „Дім штуки" при вул. Фредра ч. 1. вкрали злодії з залізної касети 500 зол. та векслі. В огнетревалій касі, яку теж розбили, не знайшли нічого. — В мешканні Маркуса Гохнера при вул. Котлярській ч. 16. викрито тайну фабрику спірту.

— **Політичне вбивство.** В лісі біля Надчиць пов. Дубно знайшли трупа Метода Чумака з Дяткович. Є познаки, що Чумака вбито з політичних мотивів. Свого часу він належав до комітету, що кермував бойкотом ярмарків на Волині. Тоді членів цього комітету, що виступав під комуністичним прапором, арештовано і позасуджувано на кари 1 до 6 літ вязниці. Одинокий Чумак утік перед арештуванням і скривався в тайному місці, боячись пімсти своїх однопартійців, які закидували йому двозначну ролю, а то й провокацію.

— **Краєва хроніка.** В Городенці арештовано Маріяна Завісляка і М. Романка за крадіж в суді і рільничій школі. — В Золочеві арештовано Якова Ясінського, секретаря маґістрату і голову т-ва міських службовців за спроневірення 4.000 зол. на школу цього товариства.

— **За двоженство.** Окружний суд у Коломиї розглядав справу Миколи Дідушка з Городниці, обвинуваченого в двоженстві. Вернувши з російської неволі, він оженився в 1920 р. у Шишківцях на Буковині з Зеновією Хвалибогою, з якою жив тільки 17 тижнів. Опісля її покинув, вернувся до Галичини і в Топорівцях оженився тому два роки з Оленою Атаманюк. Довідалися про це перша його жінка і зажадала від нього розводу. Коли Дідушко зажадав від неї 50 долярів відступного, справою занявся суд. Скінчилося тим, що Дідушка засуджено на рік вязниці з припиненням на 5 літ.

— **Коси вартости 10.000 зол.** В Надвірній живе одна панна, що попри вроду мала теж чудове волосся. Залюбився в ній молодий адвокат в Коломиї й обіцяв з нею оженитися, але під умовиною, що вона обітне свої довгі коси, яких він як поступовий джентельмен не зносить. Рада нерада дівчина вволила його бажанню і стяла собі коси. Одначе згодом наречений показався слабшим джентельменом і зірвав з дівчиною. Тепер вона заскаржила свого невірного обожателя до суду, домагаючись 10.000 зол. відшкодування за втрачені коси.

ВІДГУКИ ДНЯ.

БАБИН КУТ.

В далекій, мрячній, але конституційній Анґлії оснувалося дивне село. Якась там невіста, зневірившись у вірність мужчин, „відійшла на пустиню", заложила щось ніби скит, ніби лавру, а біля свого житла поставила таблицю: „Вступ мужчинам без ріжниці віку заборонений". Мужчини — народ згідливий, з ними як з дітьми: заборонений, то заборонений! Оминали жіночу обитель десятою вулицею, тим більше, що основниця не була першої молодости, а від уродження не грішила красотою. Булаб ціла імпреза пішла в забуття, якби не жіночий рід. Відома річ, що кожна вістка розходиться між ними блискавкою, а ця — як дві блискавки.

— Я вам кажу, пані...

— Цікаво!...

— Хто казав?...

— Коли?...

— Як вона називається?...

— Браво!...

— Нарешті!...

— Досить мені того. Йду також...

— І я...

— І я...

— І ми...

Багато є в світі зневірених, ображених і знуджених жінок. Все це одного дня спакувалось і рушило туди, де: „Вступ мужчинам без ріжниці віку заборонений!..."

І так повстав Бабин Кут.

Як воно по анґлійськи називається — не знаю, але напевно подібно.

Газети пишуть про те дивне село цікаві речі. Видно якийсь репортер жіночого полу побув уже в Бабиним Куті, щоби приглянутись ближче.

Отже: Всі фахи виконують жінки. Ковальки кують, римарки шиють, дзвонарки дзвонять, війтова урядує, швеця робить черевики і так далі і так далі. На краю села стоять поліціянтки і коли якийсь член поганого роду заблукає під село — женуть у потилицю і викидають як пчоли трутня. Тільки одного фаху не виконують: не приправляють рогів, бо нема кому.

А всеж таки один мужчина має право вступу в Бабин Кут. Листонос. Анґлійський закон не дозволяє на жіночих листоносів і амазонки мусять з тим погодитися.

Гай-гай! Є добрі посади на світі, але щож — далеко, за водами, за горами і тому недоступні нашому братові.

Хібаб...

Кожний приклад, добрий чи злий, є дуже заразливий. Не сумніваюся, що і в нашій маленькій країні назбирав би хоч на один присілок жінок, яким обридли мужчини. Ануж за деньдва зачне нас вістка, що — скажімо — на степах Панталихи заснувався Бабин Кут.

Напевно вийшлоб зі Львова два осібні поїзди.

Один — з мешканками мужчинофобського присілка.

Другий — з кандидатами на... листоносів.

Галактіон Чіпка.

— **Жахливий вибух у ґоральні.** В селі Вільків ґроецького повіту вибух у ґоральні котел. Сила вибуху була така велика, що будинок ґоральні знищило цілком, а дах кинуло на кільканайцять метрів. Зпід румовища добули трупи механіка Шидловського і робітника Стиковського та кільканайцять сильно поторочених осіб, яким на місці дали першу лікарську поміч.

— **Смерть на рогах бугая.** З Вільна повідомляють, що в маєтку Костики біля Вілейки склалася страшна подія. У хліві урвався з ланцюха бугай і вхопив наймита, Яна Валая, що давав йому паші, на роги, пробивши йому черево. Опісля з наймитом на рогах почав бігати як скажений по хліві. Врешті виломив двері і вибіг на подвіря. Серед фільваркової служби настав переполох. Прибігли власник фільварку та інша служба і щойно з великим трудом удалося їм загнати бугая до обори і там зняти з рогів неживого наймита.

— **З Польщі.** В Мосціцах біля Тарнова має повстати фабрика алюмінія. — В Цехоцінку біля Варшави арештовано колишнього бурмістра, Мечислава Чижевського під закидом ріжних зловживань на величезну суму 215.000 зол. — Наслідком останніх морозів замерзають наново ріки в Польщі. — В Катовицях вломилися до Бельсько-Бяльського Банку злодії і забрали з каси 4.600 зол. готівкою та біжутерію на 500 золотих.

— **Доходи пані Рузвельтової** Жінка президента Зл. Держав відбуває тепер пропаґандову подорож, що приносить їй великі доходи. За шість місяців пані Рузвельтова заробила 36.000 долярів, при чому за три радієві відчити заплачено їй 9.000 долярів. Підчас свого турне по Зл. Державах вона виголосила 52 промови, які принесли їй велику популярність і поважну суму грошей. Зарібки американської президентової є вищі від доходів її чоловіка. Але вона призначує їх на добродійні цілі.

— **Ріжні вістки.** Фінський парлямент приняв закон про стерилізацію ідіотів і божевільних. — В Красноярську застрілено комуніста Короткова. — „Оссерваторе Романо" повідомляє, що гітлерівські агенти ведуть енерґійну протижидівську пропаганду серед палестинських арабів. — У Совітському Союзі підвищили плату лікарям і медичним помічникам, призначуючи на це у 1935 р. 370 міл. рубл.: досі лікар міського шпиталя діставав 220 рублів місячно, тепер буде діставати 400. — Член американської палати Блянтон поставив внесок, щоб на 10 літ заборонити вїзд до Америки чужинцям на постійний побут. — У Гамбурзі перезвали вулицю „Штреземана" на „Саарську". — Данці відкрили на острові Фінен останки великого корабля вікінгів; досліди веде відомий письменник Йоганнес В. Єнсен при співучасти археольоґів. — У Копенгагені заарештувала поліція 10 чужинців обвинувачених у шпигунстві. — Мадярський письменник Франц Мольнар дістав державний ордер „Корвіна". — У Відні диригує концертовим хором правнук славного композитора Ліста граф Гравіна.

— **Музей Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові,** вул. Чарнецького 24, мав у місяці лютому 54 катальогові числа приросту до ч. 25259 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольоґія 38 (головно неоліт з Почапів та мальована кераміка з Викторова), етнографія краєва 6, етноґрафія екзотична 16, ґравюри 2, альбоми репродукцій 2, фотоґрафій 12, банкнотів 6, медаль 1, цинкові кліші 2. Жертводавцями були пп.: Бережанська І., Благодір С., ред. Боднарович І., дир. Гевак С., дир. Дорошенко В., д-р Залуцький З., д-р Левицький В., Манастирський М., Маринович Р., д-р Полянський Ю., радн. Русин Ю., Самарик, ген. Тарнавський М., Тарнавський В., Ткачівський С., проф. Яремкевич Ю. та С. Яблонська. Управа Музею складає всім щиру подяку. Найціннішим набутком являється дарована п. Софією Яблонською збірка зразків тканин та частей одягу з Індокитаю, з якої Управа Музею задумує уладити при дальшій ласкавій допомозі нашої подорожниці окремий відділ екзотичної етноґрафії для порівнуючих цілей.

— **Запертя.** Вже старі мистці лікарського знания ствердили, що природна гірка вода **Franciszka-Józefa** знаменито прочищує кишки.

—o—

ДИВОГЛЯДИ.

ЧОГО НЕМА В СОВІТАХ.

„Заслужений артист" совітської республіки Гр. Ярон звернувся до редакції „Красної Звізди" з проектом написати оперетку про... червону армію. „Серед популярних оперет — пише він — відомих авторів нема ніодної, побудованої на червоноармійській тематиці. Яку знамениту музичну комедію можна би з неї зробити!" Військова оперетка на зразок віденської — ось мрія большевиків!

З комуністичної „Правди" довідуємось, що у російських крамницях не можна дістати ні шахів ні warцаб тому, що власникам крамниць не вільно самостійно купувати їх від приватних фабрикантів — бідних людей, які виробляють їх дома сотнями.

ЧИМ ЦІКАВЛЯТЬСЯ НИНІ ЛЮДИ.

В Антверпені юрба ждала цими днями приїзду пароплаву з Ню Йорку, що привіз авто славного бандита Ділінгера, званого „суспільним ворогом ч. 1". Авто це купив на лицітації якийсь бельгійський підприємець, що хоче його показувати за гроші по Европі. Це авто — мала твердиня, опанцирена, з двома автоматичними кулеметами, з апаратом, що випускає слізний газ та радіом, яким порозумівався бандит зі своїм „генеральним штабом".

Від освіти залежить майбутність — нехай кожний зложить „Дар Просвіті".

З кіна.

Кіно-ревія „Колісей": „Белля-Донна" й ревія „Коти й залицяння".

Конрад Файт, відомий німецький актор, який невідомо чому не міг працювати в свому краю, продовжує свою фільмову кар'єру у британському виробництві. „Белля Донна" це саме одна з цілої низки фільм, які накрутила фірма „Брітиш Гомон". Белля Донна значить по нашому менше-більше: „добра пані", тут це опириця, яка свідомо затроює на смерть свого чоловіка щоби проживати дальше з любком. Файт грає ролю нубійського володаря. Фільма визначується високомистецькою грою цього актора. Для любителів східної екзотики є там саме доволі східного фолкльору.

Ревія з досі відомими акторами й новозаангажованою Булатівною. Найкращі точки „Евгена" ревелерси („Капрі", „Га-ча-ча" і танго з фільми „Світ сміється": „Серце"), скетч „У суді" й балетні еволюції з відомою провідною парою Рельська-Островський. Надто ансамбль виготовив одноліеву оперетку з Грабовською, Зелюю у головних ролях. Є гарні співи, танці, добрі декорації, але чи нині оперетка подобається публиці, яка шукає за добрими й новими дотепами, невідомо.

ет.

——o——

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Народній Театр ім. І. Тобілевича, під арт. пров. Й. Стадника.

Самбір Старий:

11. III. „Княжна чардаша".
12. III. „Бешкет у раю".
13. III. „Нетіна".

Великий Міський Театр.

Неділя, 10. III. год. 7·30 веч. „Переносини".

Понеділок, 11. III. год. 7·30 веч. „Крик".

Театр Рівноролностей.

Неділя, 10. III. год. 7·30 веч. „Пять перед дванацятою".

Понеділок, 11. III. год. 7·30 веч. „Оборона Кейсової".

Кіна.

АДРІЯ: „Пожежа над Волгою" та додатки.

АПОЛЬО: „Для тебе співаю" (з Ів. Кепурою).

АТЛЯНТИК: „Сестра Марта шпіонок".

ВАНДА: „Король циганів".

ГРАЖИНА: „Юлка пісня мадярської пушти" та „Спортова парада в Ленінграді".

КАСИНО: „Мальована заслона" (Ґрета Ґарбо).

КОЛІСЕЙ: „Белля Донна" (Конрад Файт), ревія: „Коти й зальоти".

КОПЕРНИК: „Петрусь" із Фр. Ґаль і „Фліп і Флап у країні забави".

МАРУСЕНЬКА: „Імітація життя" та тижневик Парамавнту.

МІРАЖ: „Чар віденського вальса".

МУЗА: „Шпіон ч. 13".

НАВС: „Віра, Надія, Любов".

ПАЛЯС: „Вероніка". (Франціска Ґаль).

ПАН: „Тепер і завсіди", „Цілуй мене ще".

РАЙ: „Ніч чудес" (люрдська драма), вперше у Львові.

СВІТ: „Ніч чудес" (люрдська драма), вперше у Львові.

СОНЦЕ: „Шангай-експрес" і ревія.

СТИЛЬВЕ: „Скандальо" (Долі Гас), ревія: „Газ але гаразд".

УТІХА: „Несамовита віч" і ревія.

ХИМЕРА: „Спокуса диявола". (Хозе Мохіка).

Закордонне радіо.

Неділя, 10. березня 1935.

Відень (506,8) 12·05 Вок. муз. концерт з нагоди 75. рок. Гуг. Вольфа, 16·00 Квінтет, 21·40 Шведські романси (Раппе сопр.), **Прага** (470,2) 9·15 Гендлеві сонати, 9·55 Нар. пісні, 15·00 „Мужик-хитрун" оп. Двожака, **Париж** (1648) 13·15 Легка музика, 15·15 Пісні при вині, 16·00 Симф. концерт, 19·30 Спів, 21·00 „Ля роза ангельков" оп. Ферієра, **Білгород** (437,3) 20·30 Польська музика, **Берлін** (356,7) 11·10 Квінтет в-дур Реґера, **Кельн** (455,9) 10·45 Хор, 12·00 Вес. музика, 17·00 Концерт, **Минхен** (405,4) 17·30 Камер. музика, **Будапешт** (550,5) 12·30 Оп. оркестра, 15·50 Циг. музика, 19·15 Форт. реситаль, **Міляно** (368,6) 13·40 Сольо на цитрі, 17·00 Легка музика, **Рим** (420,8) 17·00 Симф. концерт, 20·45 „Бандера" оп. Кальмана.

Понеділок, 11. березня 1935.

Відень (506,8) 16·10 Форт., 17·10 Легка віденська музика, 20·00 Як вояки маширують (пісні й марші), 21·40 Симф. концерт, **Братислава** (298,8) 17·20 Дві гуморески Фельбера на форт., 20·35 Слов. нар. пісні, **Кошиці** (259,1) 17·10 Для Закарпаття, **Прага** (470,2) 12·35, 19·30 Концерт, **Париж** (1648) 21·00 Концерт, 21·55 Музика, пісні, поезія, **Кальона** (531) 21·20 22·00 Спів, **Білгород** (437,3) 17·00 Популярні мельодії в супр. орк., 20·00 „Вогонь" оп. Верси, **Берлін** (356,7) 20·30 22·00 Концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 15·00 Муз. всячина, 16·30 Форт., 20·15 Танки 5 століть, 23·00 Гендлеві твори (орк., хор), **Кельн** (455,9) 16·00 Пісні Штравса й Шільхера, **Минхен** (405,4) 15·10 Пісні (Реден, тенор), 17·30 Солісти, 18·30 Цитра, **Штутгарт** (522,6) 20·15 Бах-Гендель, **Будапешт** (550,5) 12·05 Вок. квінтет, 16·00 „Марта" оп. Фльотова, 21·40, 22·30 Циг. й легка музика, **Міляно** (368,6) 11·30, 22·00 Камер. концерт, **Рим** (420,8) 13·10 Легка музика, 17·30 Льонд. смичк. квартет.

Львівське радіо.

Неділя, 10. березня 1935.

9·00 Ран. авд., 10·00 Польська популярна музика з гр. пл., 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Сільва рерум, мист. і культ. життя, 12·15 Концерт (муз. хор), 13·00 Театр Уяви: „Мізантроп" Мольєра (фраґм.), 13·15 Муз. поранок, 14·00 Здоровлю тебе гр. пл., 15·00 Сільськ. скринька, 15·15 Пісоньки А. Дивші з гр. пл., 15·35 Сільська авд. „Обіцянка", 16·00 Концерт солістів (муз. сп.), 16·45 Рецитації прози, 17·00 Концерт сільськ. орх., 17·40 Для ст. дітей „Байки" Міцкевича, 17·50 Культура щоденного життя: Штука слухати", 18·00 Це таке знане (муз. сп.), 18·45 Життя молоді, **19·08 Пісні до слів Тараса Шевченка, відсп. Орленко-Прокопович (1) Лисенко: „Пісня сіроми", 2) Сениця: „Було колись", 3) Кудрик: „Ой гляну я" 4) Степовий: „Сонце заходить", 5) Лопатинський „На городі коло броду", 6) Січинський: „У гаю",** 19·30 Хори козаків із гр. пл., 19·45 „Опера Панянські Очі" 20·00 Легка музика, спів, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Льожа Глуманців. 21·30 Що читати (Белетр. новини), 21·45, 21·47 Спорт. вістки, 22·00 Реклям. концерт 22·15 Концерт симф. орх., 23·05 Танц. вечір.

Понеділок, 11. березня 1935.

6·50 Ранішня авд., 7·50 Практ. вказівки, 8·00 Авд. для шкіл, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Концерт, 12·45 Кілька слів про наших дітей, 12·55 Полудн. денник, 13·00 Популярний концерт із гр. пл., 13·50 Збіжж.-тов. біржа, 13·55 Біжучі вістки, 14·00 Балеві спогади з гр. пл., 15·45 Розбавлені форт., 16·30 Старопольські відгомони в літературі нац. відродження на Шлеську, 16·45 Пісні в вик. З. Протасевича, 17·00 Авд. для старших дітей, 17·15 Заг.-польська резерва, 18·25 Весн. хвилина. 18·30 Найдостойніший польський монарх. 18·45 Коли ґвардія маширує (гр. пл.), 19·15 Чому в нас нема телевізії, 19·25. 19·30 Спорт. вістки, 19·35 Бандрівська-Турська з гр. пл., 19·50 Фільм. огляд, 20·00 Легка музика, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Концерт фр. музики, 22·00 Реклям. концерт, 22·15, Спорт. комунікат, 22·17 Танц. музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·21—5·23 зол.

Нім. марка 1·98—2·06, фр. франки 34·85—35·00, шв. франки 171·50—172·00, фунти стерлінґи 24·90—25·20, австр. шілінґи 99·00—100·00, чеські корони 21·50—21·90, рум. леи 32·00—35·00, лїри 44·00—45·00.

Золото. Долари 8·87—8·90, Франки фр. 34·20—34·50, Дукати 81·00—81·60, Корони 35·00—36·27, Рублі 45·60—46·00.

Срібло: Корони австр. 0·54, Рублі 1·35, Фльорени [illegible].

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 9. березня ц. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів.	
1 кг. масла франко магазин	2·50	зол
1 л. молока	0·15	„
1 л. сметани	0·00	„
1 к. яєць	2·60—2·70	„

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 25 сот.

Тенденція на масло сильна, на молоко і сметану вдержана, на яйця зниж кова.

Маслосоюз повідомляє, що від 9 березня ц. р. платить своїм достачцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвір'я птахоманярні „М. С." у Львові, (вул. Дежерта ч. 4):

Молоді кури	1 кл.	за 1 кг.	1·00	зол
Старі „	„	„	0·80	„
Годовані качки	„	„	1·10	„
Годовані гуси	„	„	0·95	„
Індики	„	„	1·00	„
Індички	„	„	1·10	„
Цесарки	„	„	1·25	„

Птицю приймає в скількости визначеного приділу для кожного достачця.

Ширіть наш часопис!

ОПОВІСТКИ.

Вп. Пан Меценас Клим Карачевський, адвокат у Городку зложив для найбідніших на руки п. М. Біликової жертву 50 зол. як неприйнятий адвокатський гонорар від п. Р. Паламарчука.

На голодуючих Яворівщини зложили дальше: ВП. Меценас Д-р Степан Федак квоту 50 зол. ВП. Онуфрій Курдидик Станиславів 2·20 зол., Проф. Балабан, Львів 20 зол., Осип Угрин. Львів 10 зол. Осип Тимочко, Медвежа 5 зол., Іван Мельник, Бельско 3 зол. Мартин Миколайчук, Сокаль 1·50 зол. Складаючи за ті жертви подяку, просить Секція Допомогова при філії Сільського Господаря в Яворові посилати дальші жертви до Укоаїнбанку в Яворові ч. вкладк. кн. 800, або чеком ПКО. ч. 154.399.

Загальні Збори Товариства „Взаїмна Допомога" неприйнятих до служби службовиків колишньої австрійської і російської держави і емеритів, відбудуться при вул. Короля Лішинського ч. 23. 7. квітня 1935 в год. 10., а при недостачі потрібної кількости членів в год. 11 без огляду на число членів. — На порядку дня: 1) Відчитання протоколу, 2) Звіт з діяльности, касової і Контр. Комісії, уділення Центр. Виділові абсолюторії, 3) Вибір Виділу і Контр. Комісії, 4) Біжучі справи, 5) Внески і запити. Львів, дня 7. III. 1935. Виділ.

Науку фотоґрафії для початкуючих аматорів зачинаємо 18. III. 1935. год. 18-та. Оплата на матеріял 5·— зол.; для членів лише 2·50 зол. Вписи в понеділки, четверги и суботи від 17—19 год. в домівці У-ФО-ТО, Львів, вул. Шашкевича 5. 1092 1—3

Дрібні оголошення

Агентів до збирання замовлень по селах на коси шукає „Жниво", Львів, Жовківська 34. 20/56 4—4

Фортепіяни, короткі, найновіші моделі, як нові, по низьких цінах, продає Ганак, вул. Пілсудського 21. перший поверх. 83/27 6—6

Багата партитура, котра містить у собі великий вибір від найстарших до найновіших, найкращих мельодій, Христос Воскрес, Ангел вопіяше, Плотію уснув, Воскрес Ісус от Гроба, різних і різних композиторів. Партитура на міш. хор 8 зол. Адреса: Григорій Барановський, Kraków, ul. Wiśina 11. 1090

Коперти під ковдри 200/140 тепла і чепурні 5·90, пошевки з медаполяну 1·90—2·75, яськи 75 сот., професійні плащі 4·90. Фабрика білля „Астра", Львів, Сикстуська 2. 1059

ОГОЛОШЕННЯ.

Жадайте всюди крупони, карки, бранзлеві і підошвові боки марки

928 **„АЛЬМА"** 3—3

які кооперативам доставляє

„Центросоюз"

РИЗНИЦЯ

КООПЕРАТИВНЕ Т-ВО В САМБОРІ

поручає свій багато засоблений склад церковних предметів, як: фелони, хоругви, прапори, стихарі, обруси, тацї до обходу, суконки на дарохранительниці, ручники до чаші, ілітони. Процесійні образи, стінні, до іконостасів, хоругви і плащениці. Хрести ручні, напрестольні, процесійні, патериці, вічні лямпи пауки, чаші, дарохранительниці, монстранції, підсвічники, лихтарі, лихтарні, гармонійні дзвінки і кадильниці.

Євангелія і всі парохіяльні книги і друки. Найдешевше церковне світло й кадило. Килими, хідники.

Приймає старі чаші до направи і позолочування й висилає вже посвячені.

Направляє старі фелони по найдешевшій ціні.

Приймає замовлення на іконостаси, престоли, пропов дниці, малювання церков, золочення іконостасів по цінах поміркованих за повною ґарантією так для греко-катол. як і православних церков.

Ціннники даром і оплачені.

ДИРЕКЦІЯ.

ДЕШЕВО! ДЕШЕВО!

Сітки до огорожі

І. КОНРАД

Львів, Гетманська 22.

1056 3—4

ПЯНІНА

першорядні по знижених цінах на догідних умовинах. Купно продажа. Зам на уживаних інструментів

Новацкий, Пілсудського 17.

89 26—35

МІСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ

ЛЬВІВ, УЛ. СОБІСЬКОГО Ч. 16.

улаштовує похорони, випозичає теж повози, коні тощо на шлюби.

975 1—3

НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВНА

ДРУКАРНЯ „ДІЛО"

ЛЬВІВ, РИНОК 10.

ВИКОНУЄ В НАЙКОРОТШОМУ ЧАСІ І НАЙДЕШЕВШЕ ТВОРИ, БРОШУРИ, АФІШІ, ЧАСОПИСИ ТА ВСІЛЯКІ ІНШІ ДРУКИ.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.